

for meget, at man også lytter, når svaret kommer. Jeg står her med mit talepapir, og det kan fru Anne Grete Holmsgaard få en kopi af efterfølgende.

Sagen er den, at siden Romtraktatens tilblivelse har der stået i artikel 1, at medlemsstaterne forpligter sig til en stadig snævrere union. Jeg har forstået, at det har fru Anne Grete Holmsgaards parti også været modstander af tidligere, men det er man så ikke længere. Men i dag har vi altså at gøre med en forfatning, som er slutproduktet af denne stadig snævrere union, i hvert fald indtil videre.

Jeg må indrømme, at personligt har jeg ikke særlig stor tillid til, at fru Holmsgaards parti og andre partier her i Folketinget synes, at det er for vidtgående. Men man har valgt at acceptere det, indtil videre i hvert fald, og så kan man altid gennemføre andre ændringer senere.

Til det andet spørgsmål om charteret: Jeg ved ikke, om det kommer som nogen overraskelse for fru Holmsgaard, at Dansk Folkeparti går ind for en lang række frihedsrettigheder, men hvis det er tilfældet, kan jeg hermed bekræfte, at det gør vi. Vi går ind for mange af de frihedsrettigheder, som er opregnet i charteret, men det er bare ikke det, diskussionen her går på.

Hvis fru Holmsgaard skulle være i tvivl, har vi faktisk ytringsfrihed i Danmark; vi har faktisk også forsamlingsfrihed, vi har også ret til feriepenge og til social sikring, vi har ret til alle de ting, som charteret indeholder. Det har vi og vores forgængere her i Tinget, også fru Holmsgaards forgængere, kæmpet for. Men det vil ikke længere være muligt, fordi det fremover bliver EU og EU's institutioner, der skal sørge for de rettigheder, og det, vi skal tage stilling til den 27. september, er ikke, om vi ønsker disse rettigheder, men hvem der skal definere dem, hvem der skal bestemme over dem, og først og fremmest om de danske vælgere skal have mulighed for at fjerne dem, der har defineret dem.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu er hr. Morten Messerschmidt jo en ung, pæn mand, som måske ikke kan huske så langt tilbage, måske ikke tilbage til 1972 i hvert fald. Men undertegnede kan huske, dengang vi skulle træffe afgørelsen i 1972 om at blive meldt ind i 1973, og da sagde min gamle far, som også hed Jens Kirk: Jens, vi skal ikke med, fordi det handler om flæskepriser. Nej, vi skal med, fordi det handler om fred og fordragelighed. Han kunne

nemlig godt huske, hvordan det var under krigen, da han var væk i nogle år.

Kl. 15.20

Har hr. Morten Messerschmidt slet ikke det i bagehovedet, når han tænker på det samarbejde, som nu skal foregå mellem ikke 15, men 25 lande i fremtiden? Der skal være nogle spilleregler, som helt klart siger, at selv om det nok bliver vanskeligt for 25 lande at være helt enige om alle ting fremover, kan nogle lande på nogle områder gå videre, og så kan de andre tilslutte sig det.

Er det ikke en kendsgerning, at der står i traktaten: Det her er et EU-område, det her er et nationalt område, og på andre områder diskuterer man tingene mere for at finde ud af, om EU skal træffe afgørelsen eller ikke? Men hvor er der opstramninger i traktaten? Hvor er der i grunden opstramninger, som berører borgerne? Nævn nogle ganske få ting.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan starte med at bekræfte over for hr. Kirk, at jeg ikke husker 1972, al den stund jeg ikke var født og derfor ikke tror, jeg er forpligtet til det.

Men nu har vi udenrigsministeren til stede, og så kunne udenrigsministeren måske oplyse, om vi ligger i permanent krig med Schweiz eller Norge eller andre europæiske lande, som ikke har tilsluttet sig traktaterne og forfatningerne. Så vidt jeg er orienteret, er det ikke umiddelbart tilfældet.

Jeg anerkender selv fuldstændig det nødvendige i samarbejdet i Europa, og det gør Dansk Folkeparti også. Men det, der er forskellen på Dansk Folkeparti og Venstre, er, at vi siger: Vi ser gerne et samarbejde, men vi tillader os at drage grænser, mens Venstre har sagt ja til Schengenaf-talen, som fuldstændig fjerner enhver både fysisk og politisk grænse, når det drejer sig om, hvor megen kompetence der skal overføres fra Folketinget til EU.

Det lyder selvfølgelig meget smukt, når hr. Kirk henviser til, at der er det, man kalder et kompetencekatalog i forfatningen. Alle disse ord, man bruger, lyder jo så flot, og de skal også helst være så smukke og pæne og rare som overhovedet muligt, fordi befolkningerne helst skal sige ja. Men sandheden er jo altså, at forfatningen overdrager magt til EU på en lang række områder, som aldrig før har været EU-anliggender. Sportsområdet, ungdomsområdet, uddannelsesområdet, civilbeskyttelsen – alle disse om-